

Ὁ αἰοίδιμος Εὐγένιος ὁ Βούλγαρις λέγει ἐν ταῖς σημειώσεσιν εἰς τὸ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος πόνημα τοῦ Ζοιρνιαβίου (τόμ. β' σελ. 619) ὅτι „Γεώργιος ὁ Βάλχιος (ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ζητήματος περὶ τῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐκπορεύσεως κεφ. Ε'. § 7) γέγραφε περὶ τοῦ Μοσχάμπαρος Γεωργίου quod non Magnum nomen sibi comparaverit; nec apud suos singularem ingenii existimationem sit adsequutus (ἤγουν μὴ μέγα τι περιποιήσασθαι ὄνομα, μήδ' εὐφυίας ὑπόληψιν παρὰ τοῖς ὁμογενέσιν)· ὁ δὲ Ἀλλάτιος (περὶ τῆς διηνεκοῦς συμφ. τῶν ἐκκλησι. σελ. 779) τοῦτ' αὐτὸ τὸ τοῦ Βαλχίου φθάσας εἰπεῖν πρότερον, προσέθετο κάκεῖνο· ὅτι πολλὰ ὁ Μοσχάμπαρ κατὰ τῆς λατινικῆς ὑλάκτησεν ἐκκλησίας, πρὸς ἅπερ ὁ Βέκκος ἀποκριθεὶς σοφώτατα Tantum nebulonis impetum fastumque compressit (ἤγουν τὴν τοσὴνδε τοῦ ἀχρείου συνεπίεσε ῥύμην τε καὶ ἀλαζονείαν). Ἄλλ' ὁ Ἀλλάτιος ἔλαθεν ἐχομένως ὁμολογήσας, ὡς οὐδετέρου οὔτε τὴν τοῦ Μοσχάμπαρος οὔτε τὴν τοῦ Βέκκου συγγραφὴν αὐτὸς εἶδε. Neque Moschamparis scripta, neque Vecci responsiones vidi. ὅπερ ἐστίν, ὅτι ἔκρινε τυφλῶς, καὶ ἀπεφύνατο τολμηρῶς καὶ κατελοιδύργησε τὸν ἄνδρα ἀπονενοημένως ὡς nebulonem ὁ τῷ ὄντι nebulo Ἀλλάτιος.

Ἄγιορεῖται. Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 354 χειρογράφῳ τῆς ἐν Μόσχᾳ βιβλιοθήκῃς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὑπάρχει πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ „Ἐπιστολὴ παρὰ πάντων τῶν Ἄγιορειτῶν πρὸς τὸν βασιλέα Μιχαήλ τὸν Παλαιολόγον ὁμολογητικὴ, σπεύδοντος τούτου, ὅση δύναμις, ἐνώσαι τοὺς Ἰταλοὺς παραλόγως μεθ' ἡμῶν, μένοντας ἀδιορθώτους πάντη τῶν σφῶν αὐτῶν αἰρέσεων καὶ ἀμεταβλήτους“, ἐν ᾗ οἱ Ἄγιορεῖται ἐλέγχουσι τὴν ὑπὸ τῶν Λατίνων ἐν τῷ ἁγίῳ Συμβόλῳ γενομένην προσθήκην καὶ τὰς λοιπὰς αὐτῶν καινοτομίας (α).

(α) Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἔγραψαν κατὰ Λατί-

